



R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

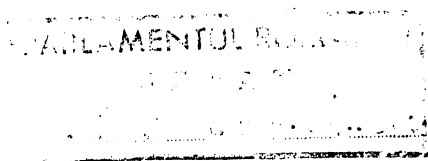
Telefon: (+40-21) 313-2531 Fax: (+40-21) 312-5480

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr. 319A/2005

7 aprilie 2005

Nr. 2345



Domnului NICOLAE VĂCĂROIU
PREȘEDINTELE SENATULUI

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale vă înaintăm, alăturat, copia sesizării formulate de 26 senatori, prin care se solicită să se constate neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.100/2004 privind trecerea unor terenuri forestiere din proprietatea publică a statului și din administrarea regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților.

Vă adresăm rugămintea de a comunica punctul dumneavoastră de vedere până la 29 aprilie 2005, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la 11 mai 2005.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PREȘEDINTE
Ioan Vișoiu
Prof. univ. dr. IOAN VIȘOIU



PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT

SENAT
7807/042005

6 aprilie 2005

CĂTRE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În atenția

Domnului Președinte **Prof. univ. dr. IOAN VIDA**

Subsemnații senatori, Antonie Iorgovan (PSD), Mihai Ungheanu (PPRM), Șerban Nicolae (PSD), Crețu Ovidiu (PSD), Viorel Ștefan (PSD), Neculai Apostol (PSD), Doina Silistru (PSD), Simionescu Aurel (PSD), Georgescu Cristian (PSD), Ster Sever (PSD), Ungureanu Vasile (PSD), Anghel Tîlvăr (PSD), Toma Ioan (PSD), Mardare Radu Cătălin (PSD), Arcas Viorel (PSD), Dan Mircea Popescu (PSD), Doru Ioan Tărăcilă (PSD), Liviu Doru Bindea (PPRM), Ardelean Aurel (PPRM), Vedinaș Virginia (PPRM), Iorga Nicolae (PPRM), Funar Gheorghe (PPRM), Dinescu Valentin (PPRM), Eugen Mihăescu (PPRM), Stan Petru (PPRM), Loghin Irina (PPRM), în baza **art. 146 lit. a din Constituție**, cu semnăturile personale, în continuare, formulăm prezenta

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2004 privind trecerea unor terenuri forestiere din proprietatea publică a statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților

I. Considerații de ordin principal. Scurt istoric.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2004 a fost adoptată la 16 nov. 2004 și publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1073 din data de 18 nov. 2004 (Anexa I)..

Dezbaterile în Prima Camera sesizată (Senat), asupra Proiectului de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență, în fond, au avut loc în data de 7 mar. 2005, după cum rezultă din stenograma anexată, Senatul respingând acest Proiect de lege (s-au exprimat numai 57 voturi pentru, 28 împotriva, 16 abțineri - Anexa II)

Camera Deputaților a adoptat Proiectul de lege, la data de 30 martie 2005 (Anexa III), cu modificări și completări, inclusiv cu schimbarea primelor 3 Anexe din Ordonanță și cu adoptarea unei noi Anexe (Anexa IV).

Senatorilor li s-a adus la cunoștință, potrivit art. 17 alin. 2 și 3 din Legea nr. 47/1992, posibilitatea de a sesiza Curtea Constituțională, în data de 4 apr. 2005, după cum rezultă din Nota prezentată (Anexa V) și din extrasul din stenogramă (Anexa VI).

Potrivit Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, sunt neconstituționale prevederile dintr-o lege „care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”(art. 2 alin. 2).

Cât privește principiile Constituției este general admis, în doctrina de specialitate, că acestea rezultă fie din texte cu valoare de principiu, fie din substanța reglementării.

Sub acest ultim aspect, considerăm că unul dintre principiile constituționale este și **principiul privind apărarea securității naționale**.

Reglementarea concretă a acestui principiu, se regăsește în mai multe dispoziții ale Constituției, printre care amintim: art. 27 alin 2 lit. c; art. 30 alin. 7; art. 31 alin. 3; art. 40 alin. 2; art. 42 alin. 2 lit. a; art. 53 alin. 1; art. 55; art. 65 alin. 2 lit. f, g, h ; art. 73 alin. 3 lit. f, g; art. 92 și 93; art. 108 alin. 4 teza a II-a; art. 118 și 119.

În lumina celor de mai sus, legile organice vizate de **alin. 2 al art. 118**, intră în sfera **conceptului de securitate națională**, acestea vizând:

- a) **structura sistemului național de apărare;**
- b) **pregătirea populației, a economiei și a teritoriului pentru apărare;**
- c) **statutul cadrelor militare.**

De modul în care este redactat alin. 2 al art. 118, mai precis din folosirea sintagmei în final, „**prin lege organică**”, rezultă că **legiuitorul constituant nu a avut în vedere numai o lege organică**.

Atunci când legiuitorul constituant, pentru o anumită materie, a urmărit să se aplice numai o lege organică, a spus-o în mod expres, folosind sintagma de mai sus, articulată, așa cum este cazul alin. 1 al art. 5 referitor la cetățenie: „... în condițiile prevăzute de **legea organică**”.

De altfel, interpretarea la care ne-am oprit mai sus, a alin. 2 al art. 118, rezultă și din interpretarea sistematică a textelor sus menționate, referitoare la securitatea națională.

Este posibil, așadar, să se adopte legi organice, care vizează o dimensiune sau alta, a aspectelor vizate de art. 118, cum de altfel s-a și întâmplat.

Există, spre pildă, Legea nr. 46/1996 cu modificările ulterioare, privind pregătirea populației pentru apărare (publicată în Monitorul Oficial nr. 120 din 11 iun. 1996), Legea privind pregătirea economiei naționale și a teritoriului pentru apărare, Legea apărării naționale, Legea protecției civile, Legea privind regimul armelor și munițiilor, etc.

Nu mai puțin, textul constituțional la care ne referim, îngăduie ca aspecte din **sfera securității naționale**, privitoare la pregătirea populației, a economiei

sau, după caz, a teritoriului pentru apărare, care sunt de domeniul legii ordinare, să se regăsească și în legi organice, care preponderent au alt obiect al reglementării, cum este și cazul Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2004, la care ne referim.

În esență, Legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2004 încalcă principiile și normele constituționale, referitoare la competența Camerelor, prin nerespectarea competenței Senatului, de Cameră decizională, în materia **securității naționale**, pentru aspectele ce intră sub incidența art. 118 alin. 2 din Constituție.

De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2004, ca și Legea de aprobare a acesteia, contravin textelor și principiilor Constituției referitoare la economie și la regimul proprietății publice; textelor constituționale referitoare la raporturile dintre stat și sulte religioase; textelor și principiilor constituționale referitoare la un mediu sănătos, respectiv la securitate, cum vom dezvolta în cele ce urmează.

II. Cu privire la încălcarea art. 75 alin. 5 din Constituție, cu trimitere la art. 118 alin. 2 și la art. 73 alin. 3 lit. (c) coroborat cu art. 117 alin. 3.

A. Competența decizională a Senatului prin invocarea art. 118 alin. 2 din Constituție.

Din coroborarea art. 75 alin. 1 din Constituție, cu dispozițiile Constituției, care reglementează adoptarea de legi organice, altele decât cele de la art. 73 alin. 3, rezultă că în materiile vizate de alin. 2 al art. 118, competența decizională aparține Senatului.

Proiectele legilor organice prevăzute de art. 118 alin. 2 sunt menționate de altfel în mod expres în art. 75 alin. 1 ca fiind proiecte ce se supun spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, ca prima Camera sesizată.

Este în afară de orice îndoială că, sub incidența art. 118 alin. 2, intră și aspectele care fac obiectul legii atacate.

Spre a argumenta această idee, reținem, pentru început, că potrivit legislației în vigoare (Legea nr. 45/1994, cu modificările și completările ulterioare, Legea apărării naționale a României): **„Resursele apărării naționale se constituie din totalitatea resurselor umane, financiare, materiale și de altă natură, pe care statul le asigură și le angajează în susținerea efortului de apărare a țării”** (art. 14).

De asemenea, în același act normativ se menționează că infrastructura teritorială, se constituie din ansamblul **„lucrărilor și amenajărilor teritoriului care pot fi folosite în scopul apărării naționale”**.

Este de la sine înțeles că îndeplinirea obligațiilor statului, în ceea ce privește asigurarea și angajarea resurselor apărării naționale, se pune în anumiți termeni, în ipoteza în care vorbim despre bunuri proprietate publică de stat, statul

fiind proprietar, nu intră în litigii cu titularii altor drepturi reale și în alți termeni când bunurile respective sunt proprietate privată.

Dacă zeci de mii de hectare de păduri cu toate amenajările, inclusiv adăposturi subterane, sunt trecute **din proprietatea publică a statului în proprietate privată**, realizarea obligației constituționale a statului, de a asigura resursele necesare apărării naționale, se face cu mult mai multă dificultate.

Să ne imaginăm numai ipoteza în care, pentru nevoi pe care le impune instituirea stării de asediu sau stării de urgență, sau alte aspecte ce vizează apărarea națională, trebuie utilizate anumite suprafețe de teren. Este evident că potrivit art. 44 din Constituție, depozitarea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților nu se poate face decât prin lege, cu dreptă și prealabilă despăgubire, cu posibile litigii în caz de divergență asupra cuantumului despăgubirilor, prin justiție.

Este de prisos să amintim care este importanța celor 90.000 ha. din punct de vedere strategic, ținându-se seama de faptul că este vorba de terenuri la granița de NE a României, la granița cu o zonă care este departe de a fi într-o situație de stabilitate politică și militară. De la limita acestor terenuri până în zona unui veritabil conflict militar, zona Transnistriei, este o distanță care poate fi parcursă terestru, de mașinile militare actuale, în cel mult 2-3 ore, fiind vorba de aproximativ 200 de km.

Este de observat că, în pofida titlului care se referă exclusiv la trecerea unor terenuri forestiere prin anexele la Ordonanță, implicit la lege, se trec din proprietatea publică a statului în proprietatea privată a Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților și diferite categorii de drumuri, diferite categorii de construcții, diferite amenajări ale cursurilor de apă, diferite luciuri de apă, identificate sub formularea „**bazin de creștere păstrăvi**” și, ceea ce este extraordinar de grav și de periculos, un veritabil arsenal de arme (pistoale, puști de vânătoare, armă de pază cu glonț).

Armele sunt nominalizate la pozițiile 196, 197, 614, 2007, 2008, 2009, 2010, 2012, 2013, secțiunea A din Anexa nr. 4, respectiv la pozițiile 1-33, 93-127, 230-245, 259-265, 325-344, 380-400, din secțiunea B a Anexei nr. 4 la Legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2004.

Legea specială privind pregătirea populației pentru apărarea țării (Legea nr. 46/1996), menționează ca o dimensiune distinctă, activitatea de protecție civilă (art. 53-54), sens în care a fost adoptată Legea nr. 481/2004 (publicată în Monitorul Oficial nr. 1094 din 24 nov. 2004).

Din spiritul acestui act normativ, rezultă cât se poate de clar, că obligațiile principale pentru pregătirea populației, prin măsurile de protecție civilă, revin statului, organelor de stat și autorităților publice locale, apoi Regiilor Autonome și Companiilor Naționale (Capitolul II)

Legea amintește, în consecință, de obligațiile care revin conducătorilor instituțiilor publice, patronilor și managerilor agenților economici, indiferent de forma de proprietate (art. 28), dar nu vorbește despre obligațiile care vin în acest sens unei structuri bisericești.

Pe cale de consecință, scoaterea din proprietate publică a Statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, a 90.000 ha. și trecerea lor

în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, are semnificația unei stări de pericol creată pentru populația din zonă și nu numai, în ceea ce privește măsurile de protecție civilă.

Se cunoaște că acele păduri și acei munți, au fost scutul natural al dacilor, apoi al moldovenilor și al românilor, ca de altfel toți codrii și munții noștri de unde și expresia populară „Codrul este frate cu românul”.

Rugăm Onorata Curte, să observe că, exclusiv prin votul Camerei Deputaților, au fost înlocuite Anexele Ordonanței (anexele 1-3) și, în plus, s-a mai adoptat și substanțiala Anexa nr. 4, cu mii și mii de poziții.

Este în afară de orice îndoială că aspectele care sunt cuprinse în Anexe, nu intră exclusiv în sfera regimului juridic al terenurilor forestiere, în sensul schimbării titularului și a naturii proprietății, ci și în sfera art. 118 alin. 2 din Constituție.

De altfel, informațiile din Anexa nr. 4, care a fost adoptată exclusiv de Camera Deputaților, de vreme ce privesc bunurile mobile, în mod logic, n-au cum să intre în sfera regimului juridic, aplicabil terenurilor forestiere.

Legea pe care o atacăm, a fost calificată, în mod greșit, ca fiind o lege sub toate aspectele, **de competența decizională a Camerei Deputaților**, prin coroborarea art. 75 alin. 1 din Constituție, cu art. 73 lit. m și art. 136 alin. 3 și 4 din Constituție.

În ceea ce privește proprietatea privată, vizată de art. 73, nu suntem în prezența unui act normativ care vizează regimul general al proprietății, dimpotrivă, suntem în prezența unui act normativ care vizează regimul special al proprietății unor anumite bunuri individualizate, imobile și mobile, care sunt trecute din proprietatea publică a statului în proprietatea privată a unei structuri a Bisericii Ortodoxe Române.

De asemenea, în ceea ce privește proprietatea publică vizată de art. 136, nu suntem în prezența unui act normativ care include în sfera bunurilor domeniiale, bunuri proprietate privată sau, după caz, care stabilește regulile administrării, închirierii, concesiunii, etc., a bunurilor proprietate publică, dimpotrivă, suntem în prezența unui act normativ **care scoate din proprietatea publică a statului, anumite bunuri, introducându-le în proprietatea privată a unei structuri bisericești**, care inițial, în 1949, nu a avut nici personalitate juridică.

Potrivit art. 75 alin. 4 din Constituție, în cazul în care prima Cameră sesizată adoptă o prevedere care intră în competența sa decizională, prevederea în cauză este definitiv adoptată, dacă și cea de a doua Cameră este de acord, în caz contrar, numai pentru prevederea respectivă, legea se întoarce la prima Cameră sesizată care va decide definitiv în procedură de urgență.

Este cât se poate de clar că ipoteza alin. 4 al art. 75, operează numai atunci când prima Camera **a adoptat legea**, a adoptat proiectul de lege în ansamblul său, implicit și prevederea care vizează conflictul de competență între cele două Camere.

Această ipoteză nu se regăsește în cazul legii atacate, pentru că Senatul României, în ședința Plenului din 7 mar. 2005, **nu a aprobat**, dimpotrivă a **respins** acest Proiect de lege.

Mai mult, chiar dacă Senatul ar fi adoptat Proiectul, este de reținut că **la Camera Deputaților s-au inclus prevederi care nu au fost incluse în corpul Proiectului prezentat Senatului**, prevederi care, intrând sub incidența **art. 118 alin. 2 din Constituție**, atrag competența decizională a Senatului.

Este vorba de alin. 8,9 și 10 care au fost introduse la art. 1, precum și de Anexa nr. 4 care a fost inclusă la Camera Deputaților.

Pentru includerea legii atacate în sfera materiilor vizate de art. 118 alin. 2 din Constituție, care atrag competența decizională a Senatului, trebuie avut în vedere și împrejurarea că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2004 și prin Legea de aprobare a acestei Ordonanțe, personalul Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, care deservește activitatea de gospodărire și organizare a respectivului fond forestier, format în primul rând din pădurari care au armă de foc în dotare, este preluat, în totalitate, de către Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, „fiind considerat transferat în interesul serviciului, păstrându-și drepturile salariale și celelalte drepturi avute” (art. 2 alin. 2).

Este vorba, desigur, de păstrarea acelor drepturi care țin de relația angajat-angajator, dar nu poate fi vorba și de păstrarea statutului de funcționar public, în regim militarizat, care este specific numai pădurarilor și altor categorii de personal din sistemul Regiei Naționale a Pădurilor, fiind aici, de asemenea, aspecte care vizează materiile ce intră sub incidența **art. 118 alin. 2**.

În sensul includerii legii la care ne referim sub incidența art. 118 alin. 2, pledează și anumite categorii de „bunuri”, care, prin natura lor, intră în sfera capacităților pentru apărare, în sensul art. 18 din Legea nr. 477/2003 privind pregătirea economiei naționale și a teritoriului (publicată în Monitorul Oficial nr. 824 din 20 nov. 2003).

Potrivit art. 18 din Legea nr. 477/2003 , capacitățile pentru apărare, **„reprezintă liniile de producție sau de prestări de servicii specializate, activele care le deserveșc, amenajările tehnologice specifice existente în domeniile industriei, transporturilor, comunicațiilor și tehnologiei informației, ocrotirii sănătății, precum și spațiile de depozitare a rezervelor de stat și de mobilizare, utilizate în scopul satisfacerii necesităților vitale ale forțelor sistemului național de apărare, în caz de mobilizare sau război”**

Cercetarea, fie și numai a Anexei nr. 3 a legii la care ne referim, scoate în evidență că, o serie întreagă de bunuri, care intră, fără echivoc, în sfera capacității pentru apărare, sunt scoase din proprietatea publică a statului și trecute în proprietatea privată a unei structuri bisericești, unele fiind o premieră legislativă în materie (exemplu – rețeaua electrică, poziția 734).

Din Anexa nr. 4 avem în vedere complexul de stații de transmisie-recepție și întregul sistem de tehnologie a informației, care rezultă din identificarea diferitelor bunuri, de la antene la acumulatori, centrale, stații de toate genurile, la aparate ultrasofisticate, (exemplu: pozițiile 403; 424; 566; 999; 1145; 1578; 1625;

2451), centrale (pozițiile 2521; 2522; 3011), etc., din secțiunea A, respectiv pozițiile 38-46; 56; 57; 139-140; 145; 173; 179; 215-220), etc. din secțiunea B a aceleiași Anexe.

B. Competența decizională a Senatului prin invocarea art. 117 coroborat cu art. 73 alin. 3 lit. e.

În altă ordine de idei, competența Senatului în calitate de Cameră decizională este atrasă și de dispozițiile din Ordonanță, respectiv, din Legea de aprobare a acesteia, care vizează reorganizarea administrației centrale de specialitate.

La data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență, cele 90.000 ha. fond forestier erau în administrarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, din cadrul Ministerului Mediului și Gospodăririi Apelor.

Prin Ordonanță de urgență și, corespunzător, prin Legea de aprobare a Ordonanței, se constituie un Consiliu de Administrație, un fel de Organism interministerial (art. 2 alin. 3) ai cărei membri urmează să fie aprobați de Guvern, la propunerea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților.

De asemenea, se menționează că Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților „la nivel central își va organiza o structură silvică autorizată ce are în componența sa compartimente specializate pentru coordonarea îndrumării și controlul activității ocoalelor silvice” (art. 2 alin. 1)

Aceste dispoziții, prin natura lor, vizează Secțiunea I-a - Administrația Publică Centrală de specialitate, din Cap. 5 - Administrația Publică, al Titlului 3 - Autoritățile Publice din Constituția României, precum și organizarea Guvernului (art. 73 alin. 3 lit. e).

Este de la sine înțeles că prin această reglementare se afectează organizarea și funcționarea, administrației centrale, inclusiv a Guvernului, ori aceste aspecte sunt de competența **decizională a Senatului**.

Această concluzie se impune cu atât mai mult dacă avem în vedere împrejurarea că, organizarea ministerelor (a administrației centrale de acest rang) este reglementată prin aceeași lege cu organizarea Guvernului, fiind vorba de Legea privind organizarea și funcționarea Guvernului României și ministerelor nr. 90/2001, publicată în Monitorul Oficial nr. 164 din 2 aprilie 2001, cu modificările și completările ulterioare.

III. Cu privire la încălcarea normelor și principiilor constituționale referitoare la proprietate.

Distinct de aspectele înfățișate la punctul anterior, care vizează procedura legiferării și competența Senatului, în calitate de Cameră decizională, Legea atacată apare ca fiind neconstituțională și prin raportarea la textele și principiile Constituției referitoare la proprietatea publică, respectiv, la proprietatea privată. În acest sens, învederăm următoarele aspecte:

1. Potrivit art. 136 alin. 3, „apele cu potențial energetic valorificabil de interes național” intră în sfera bunurilor proprietate publică, bunuri nominalizate

de Constituție, pe cale de consecință, o lege cum este cazul legii de față care scoate din sfera domeniialității, luciuri de ape, cursuri de apă, cu potențial energetic valorificabil, apare ca fiind o lege neconstituțională.

Este de observat că, în Anexele legii, sunt nominalizate ca bunuri care trec în proprietatea privată și diferite amenajări ale cursurilor de apă care străbat aceste păduri, inclusiv diferite cascade (Vezi cu titlu de exemplu Anexa nr. 3 pozițiile 21-46, 698-707, etc.).

De asemenea, sunt trecute în proprietate privată diferite luciuri de apă sub denumirea **bazin de creștere a păstrăvilor**, **heleșteu de creștere** (pozițiile 482-485 Anexa nr. 3) care, de asemenea, prezintă prin natura lor un potențial energetic valorificabil de interes național.

În această ordine de idei intră și diferitele fântâni, care sunt trecute din proprietatea publică în proprietate privată, cum ar fi pozițiile 84-91; 288-289; 302; 316; 330; 416; 420; 421-430; 681-692, din Anexa nr. 3.

2. **Bunurile proprietate publică**, în condițiile legii organice, pot fi date doar în administrație, în concesiune, în închiriere sau, după caz, în folosință gratuită, cum rezultă din alin. 4 al art. 136 din Constituție. Prin legea organică pe care o atacăm, contrar acestei dispoziții neconstituționale, 90.000 ha. bunuri proprietate publică, sunt scoase din proprietatea publică a statului și trecute în proprietatea privată a Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților.

Împrejurarea că Ordonanța prevede în art. 1 alin. 1, că acestea sunt trecute în domeniul privat al statului, nu schimbă datele problemei. Este doar o ficțiune juridică, un subterfugiu, la care a înțeles să recurgă autorul Ordonanței, pentru a crea o aparență de constituționalitate.

Până la intrarea în vigoare a acestei Ordonanțe de urgență, cele 90.000 ha. au fost în proprietatea publică a statului și în administrarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, aceasta a fost situația juridică a respectivei proprietăți, iar după intrarea în vigoare a Ordonanței cele 90.000 ha. fond forestier, au intrat în proprietatea unei structuri bisericești, care, inițial, nu a avut nici personalitate juridică.

Prin urmare, legea organică pe care o atacăm, contrar Constituției, nu stabilește regimul administrării, al concesiunii, al închirierii sau, după caz, al folosinței gratuite, ci schimbă natura juridică a proprietății și, evident, titularul acesteia, bunurile din proprietate publică, intră în proprietate privată.

3. Art. 44 alin. 4 din Constituție, precizează :”**Sunt interzise naționalizarea sau orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenței sociale, etnice, religioase, politice sau de altă natură discriminatorie a titularului.**”

Acest text, care vizează dreptul de proprietate privată, se aplică în mod corespunzător (principiul analogiei legii) și atunci când este vorba de bunuri de proprietate publică.

De vreme ce este interzisă naționalizarea sau trecerea silită în proprietate publică a unor bunuri proprietate privată, între altele pe criterii religioase, este de la sine înțeles că și invers, nu este de conceput trecerea unor **bunuri proprietate**

publică în sfera proprietății private, pe criterii religioase, cum s-a întâmplat în cazul de față.

Este de observat că, legea pe care o atacăm, nu vine ca un act cu caracter reparator ci, așa cum rezultă din titlu, este un act de împrumutarea unei structuri bisericești, în speță Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților.

Dacă proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal, indiferent de titular, atunci se subînțelege că și proprietatea publică este garantată și ocrotită, ceea ce rezultă din spiritul art. 136 din Constituție, invocat anterior.

4. De altfel, în acest context, se impune a reține incidența și a alin. 3 al art. 44 din Constituție, după care nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.

Dacă nimeni nu poate fi expropriat, decât pentru o cauză de utilitate publică, acest principiu constituțional nu este valabil și pentru proprietatea statului ?

Guvernul când inițiază un Proiect de lege care are ca obiect scoaterea din proprietatea publică a statului și împrumutarea, cu zeci de mii de hectare, a unei structuri bisericești, nu trebuie să justifice cauza de utilitate publică ?

Apoi, statul , nu trebuie să primească o dreptă și prealabilă despăgubire ?

Legiuitorul constituant, prin Legea de revizuire a Constituției, a rezolvat problema. În art. 136 alin.4, a apărut teza a II-a, care îngăduie ca bunurile proprietate publică să fie date „**în folosință gratuită instituțiile de utilitate publică**”, în sfera căroră fără îndoială, intră și structuri ale cultelor recunoscute de lege.

Prin urmare, adoptarea unei legi prin care, contrar dispozițiilor constituționale evocate, se atribuie în proprietate unei instituții de utilitate publică, în speță, unei structuri a Bisericii Ortodoxe Române - Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, bunuri proprietate publică, apare ca fiind o soluție neconstituțională.

5. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2004, ca și Legea de aprobare a acesteia, în ipoteza în care nu se rețin argumentele de mai sus, apar ca acte neconstituționale și prin raportare la art. 44 din Constituție. Sunt reglementate restrângeri ale exercițiului dreptului de proprietate care exced alin. 7 al art. 44. De vreme e se reglementează un drept de proprietate privată, atunci regimul juridic al acesteia trebuie dus până la capăt. Nu i se poate stabili proprietarului cum să utilizeze fructele, de exemplu !

Pe de altă parte, ideea folosirii veniturilor rezultate din exploatarea pădurilor pentru întreținerea obiectivelor, monument istorice din Nordul Moldovei, este o formulare demagogică.

Aceste obiective, aparțin domeniului public național și universal, ele fiind în protecția și paza statului, prin legile referitoare la regimul domeniului public cultural.

IV. Cu privire la încălcarea normelor și principiilor Constituției referitoare la economie.

Problema cardinală a oricărei Constituții o reprezintă rezolvarea corectă a ecuației dintre autoritate și libertate.

În acest context Constituția României a înțeles să stabilească principiile care stau la baza activității economice, în alin. 1 al art. 135 (economia de piață, libera inițiativă și concurența) și, totodată, să reglementeze, punctual, sarcinile statului în, alin. 2, al art. 135, astfel încât **principiile** sistemului economic să fie respectate.

Prin faptul că sunt scoase din **proprietate publică** 90.000 ha. de pădure și trecute în proprietatea unei structuri private, care le va exploata, în profit privat, fără ca această structură privată, devenit important agent economic, să plătească ceva, statul, prin Parlament, și-a încălcat obligația prevăzută de art. 135 alin. 2 lit. (a) **„protecția concurenței loiale”**. Fabricând acest agent economic, mai ales prin înzestrarea gratuită și cu toate bunurile, inclusiv mobile, din Anexe, **statul** deturmează sensul principiilor economiei de piață, intervenind, în mod abuziv, prin lege, adoptată de Parlament, în favoarea unui agent economic, căruia îi creează un **statut privilegiat**, incompatibil cu principiul liberei inițiative și a concurenței.

Totodată, prin scoaterea din administrarea Ministerului de resort, prin Romsilva, a celor 90.000 ha. de pădure și atribuirea acestora în proprietate, implicit în exploatare unei structuri bisericești, adică unei structuri care nu a avut și nu are ca obiect de activitate **„administrarea fondului forestier”**, statul, prin Parlament, își încalcă și obligația prevăzută de lit. (b) și (d) ale alin. 2 al art. 135 din Constituție.

Este evident că soluția de fond a legii atacate - atribuirea în proprietate Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților a 90.000 ha. de pădure, cu toate construcțiile și amenajările existente, precum și bunurile mobile, inclusiv arme de foc – reprezintă nu numai o soluție periculoasă pentru **securitatea națională**, cum s-a arătat, dar și o **sacrificare a intereselor naționale** în activitatea „economico-financiară și valutară” (lit. b), respectiv o exploatare a resurselor naturale cu sacrificarea interesului național, contrar lit. (d) a alin. 2 a art. 135 din Constituție.

V. Cu privire la încălcarea normelor și principiilor Constituției în materia protecției mediului.

Scoaterea celor 90.000 ha. din proprietatea publică a statului are și semnificația scoaterii acestora din regimul domenal specific, ceea ce contravine art. 135 alin. 2 lit. (e) din Constituție, precum și art. 35 din Constituție.

Potrivit art. 35 din Constituție, statul are obligația de a asigura cadrul legislativ pentru ca orice persoană să-și exercite dreptul la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, iar lit. (e) a alin. 2 al art. 135, obligă statul să asigure **„refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic”**.

Consecințele „privatizării” pădurilor la noi, prin Legea nr. 18/1991, sau Legea nr. 1/2000 se resimt din plin, proprietarii privați, în multe locuri, au defrișat

pădurile, ceea ce a condus la fenomenul de încălzire și la noi, la secetele prelungite, la pericolul deșertificării României. Goana după profit, în condițiile în care, ani de zile, prima marfă la export a României au fost buștenii, a condus la abuzuri și abuzuri în ceea ce privește exploatarea pădurilor chiar în condițiile administrării acestora de către structurile specializate ale statului în sistemul Romsilva.

De vreme ce regimul de pază și protecție, ca și cel de exploatare de drept public (regimul silvic) este înlăturat prin legea atacată, logic, statul, prin Parlament, nu acționează, adoptând această lege, pentru **„refacerea și ocrotirea mediului înconjurător”**, precum și pentru **„menținerea echilibrului ecologic”**, adică pentru realizarea obligației corelative la dreptul la un mediu sănătos al cetățeanului român, prevăzut de art. 35 din Constituție. Dimpotrivă, soluțiile preconizate de legea atacată sunt de natură a distruge echilibrul ecologic, nu numai în Nordul Moldovei, dar în toată România. Practic, Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, devine „stat în stat”, cele 90.000 ha., prin ticluite (ca să nu spunem criminale) texte ale legii atacate sunt scoase din regimul silvic, urmând a fi rase de pe fața pământului de către „rechinii pădurarilor” (în majoritate cetățeni străini), care, după informațiile noastre, se află în spatele „agitației” fețelor bisericești. De altfel, de la data intrării în vigoare a Ordonanței și până la data prezentei sesizări, deja, au fost defrișate unele parcele.

Pentru a arăta încălcarea textelor constituționale la care ne referim, în acest paragraf, învederăm și următoarele:

1) În art. 2 din OUG nr. 100/2004 se menționează că, Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, va asigura gospodărirea în regim silvic a fondului forestier, primit în proprietate prin Ordonanță **„prin ocoale silvice constituite conform reglementărilor legale”**, cu precizarea că, la nivel central, Arhiepiscopia **„își va organiza o structură silvică autorizată, ce are în componența sa compartimente specializate pentru coordonarea, îndrumarea și controlul activităților silvice”**.

Cât privește personalul care deservește actualul fond atribuit în proprietate Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, se face precizarea că acesta **„va fi preluat în totalitate (de către Arhiepiscopie), fiind considerat transfer în interesul serviciului, păstrându-și drepturile salariale și celelalte drepturi avute”**.

2) Aceste dispoziții lasă să se înțeleagă că o structură bisericească, în speță Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, urmează să înființeze ocoale silvice și apoi o structură silvică centrală (nu se știe cum se cheamă, la fel de bine ar putea purta denumirea de Minister sau Agenție Națională, dacă tot este la latitudinea Arhiepiscopiei înființarea acesteia), cu rol coordonator, ocoale și structură centrală care urmează să fie constituite **„conform reglementărilor legale”**.

În felul acesta, se reglementează o situație care se încheie într-un cerc vicios, în alți termeni, dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) din OUG nr. 100/2004 sunt inaplicabile.

De vreme ce se face trimitere la dispozițiile legale este de presupus că, în actele normative care vizează regimul juridic al pădurilor, organizarea și

funcționarea structurilor din domeniul silvic, există dispoziții care stabilesc regimul de organizare și funcționare de ocoale silvice și de structuri ierarhice ale acestora de către persoane fizice sau, după caz, de către persoane juridice de drept privat. **Numai că, asemenea dispoziții nu există.**

Legea nr. 26/1996 - Codul silvic, nu reglementează posibilitatea înființării de ocoale silvice, de către structuri private, dimpotrivă, în titlul III (art. 64 -75), consacrat fondului forestier proprietate privată, stabilește reguli de gospodărire, de exploatare prin raportare la ocoale silvice din sistemul Regiei Naționale a Pădurilor – ROMSILVA.

Așa, de exemplu, în art. 66 se menționează că, modul de gospodărire a fondului forestier proprietate privată este stabilit prin amenajamente silvice iar, în art. 17 din acest act normativ, se precizează că amenajamentele silvice, se elaborează pe ocoale silvice.

De asemenea, în art. 67 se precizează o serie de obligații ale proprietarului fondului forestier proprietate privată iar, pentru neîndeplinirea acestor obligații, Regia Națională a Pădurilor, prin **ocolul silvic**, va trece, urmare a dispozițiilor organului central, la executarea lucrărilor de împădurire „**pe contul proprietarului**”.

În același text, se menționează că, numai ocolul silvic este cel care elaborează devizul de lucrări, deviz care este aprobat de organul ierarhic al ocolului silvic și poate fi contestat de proprietar la judecătorie.

Fie și numai din aceste dispoziții rezultă, fără echivoc, că **ocolul silvic** are o rațiune de a fi, numai în sistemul administrației publice a statului, fiind tocmai structura administrativ statală prin intermediul căreia Regia Națională a Pădurilor și, mai departe, ministerul de resort realizează atribuțiile care revin autorităților statului în ceea ce privește protecția fondului forestier național, fiind de reținut că toate pădurile care trec de 0,25 ha., indiferent de natura dreptului de proprietate, formează fondul forestier național (art. 1 din Codul silvic), iar Regia Națională a Pădurilor, pe lângă activitatea de administrare a fondului forestier proprietate publică, are un drept de pază, în sensul aplicării regimului silvic asupra întregului fond forestier național, drept de pază pe care îl realizează în anumite situații prin ocoalele silvice.

În acest sens, amintim și art. 73 din Codul silvic potrivit căruia, deținătorii de păduri proprietate privată sunt obligați să recolteze numai arborii marcați **de către personalul silvic autorizat.**

Să deducem că, prin laconicele dispoziții de trimitere din alin. (1) al art. 2 al OUG nr. 100/2004, în sfera unei structuri private în raport cu statul, anume a **Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților se va constitui și un asemenea personal silvic autorizat ? Dacă da, prin ce ? Prin canonul Arhimandritului ?**

În felul acesta, **Arhiepiscopia** nu devine și judecător și parte în aceeași cauză ?

Dacă da, ce valoare juridică are o decizie a unei structuri bisericești ?

3) Caracterul aberant al dispozițiilor de trimitere din OUG nr. 100/2004, cu privire la personalul silvic la care ne referim, este scos cu atât mai mult în

evidență dacă avem în vedere dispozițiile din art. 105 și următoarele din Codul silvic, dispoziții potrivit cărora pădurarii, brigadierii, șefii districtelor silvice, inginerii și tehnicienii silvici de la ocoalele silvice **au calitate de organe de urmărire penală**, fiind competenți să constate infracțiunile prevăzute la art. 96 – 103 din Codul silvic.

De asemenea, în Legea nr. 31/2000 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, în art. 8, se menționează expres că aceste contravenții se constată de către „**pădurari, brigadieri, șefi de districte silvice, ingineri și tehnicieni silvici din cadrul Ministerul Apelor Pădurilor și Protecției Mediului, Regiei Naționale a Pădurilor, Inspectoratelor Silvice teritoriale și ai celorlalte subunități silvice, precum și de către alți angajați împuterniciți de Ministerul Apelor și Protecției Mediului și Regiei Naționale a Pădurilor**”.

După cum se observă, **calitatea de organ de urmărire penală și calitatea de agent constator**, în materia contravențiilor silvice, aparține numai pădurarilor, brigadierilor, inginerilor și tehnicienilor silvici din sistemul Regiei Naționale a Pădurilor.

O întrebare elementară se pune, aceea de a ști ce se întâmplă cu cele 90.000 ha. atribuite, cine va constata contravențiile, cine va întocmi actele de urmărire penală, pentru că odată ce personalul din sistemul ROMSILVA trece în sistemul Bisericii Ortodoxe Române, mai precis a unei structuri a acesteia, anume **Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților**, acest personal încetează de a mai avea calitatea de agent constator și, respectiv, calitatea de organ de urmărire penală, devenit personal bisericesc ?

Să înțelegem că în locul proceselor verbale de constatare a infracțiunilor sau contravențiilor, pădurarii deveniți personal bisericesc, vor recomanda posturi și canoane? În felul acesta vom păzi pădurea ?

4) De altfel „**legea organică** „, a Regiei Naționale a Pădurilor – ROMSILVA, în speță **Hotărârea Guvernului nr. 1105/2003**, cu modificările și completările aduse de Hotărârea Guvernului nr. 160/2004, precizează în art. 9, fără echivoc, că structura organizatorică a unităților din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor – ROMSILVA, funcționează potrivit profilului de activitate următoarele subunități: ocoale silvice, administrații de parcuri naționale și naturale, secții și alte subunități pentru exploatarea pădurilor și prelucrarea primară a lemnului, precum și pentru întreținerea și repararea drumurilor și căilor ferate forestiere; stațiuni, laboratoare și secții de cercetare și de amenajare silvică; pepiniere silvice; crescătorii de vânat ... și alte asemenea subunități fără personalitate juridică, necesare realizării obiectului său de activitate, care funcționează ca puncte de lucru.

Prin urmare, nu este admisă constituirea nici de ocoale, nici de alte structuri în afara sistemului Regiei Naționale a Pădurilor – ROMSILVA.

5) Această concepție este promovată și de Ordonanța Guvernului nr.96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, așa cum a fost aprobată prin Legea nr. 141/1999.

Chiar în art. 2 din OG nr. 96/1998, cu modificările aduse prin Legea de aprobare, se menționează: **„indiferent de forma de proprietate, strategia de punere în valoare economică, socială și ecologică a pădurilor este un atribut al statului. În condițiile respectării dreptului de proprietate, pădurile din România, sunt administrate și gospodărite într-un sistem unitar, vizând valorificarea continuă, în folosul generațiilor actuale și viitoare, a funcțiilor lor ecologice și social-economice”**.

În art. 8 alin. 1 lit. b se stabilește obligația pentru proprietarii de păduri private de a asigura paza pădurilor, recunoscându-li-se doar dreptul ca în acest sens să-și angajeze personal. Apoi, în alin. 2 din același articol, se reglementează posibilitatea asigurării gospodăririi pădurilor proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice de către Regia Națională a Pădurilor, pe bază contractuală.

În art. 12 se face precizarea că pentru gestionarea pădurilor proprietate privată, deținătorii acestora **„angajează personal de specialitate, autorizat în condițiile prezentei Ordonanțe”**.

Legea îngăduie constituirea de cantoane silvice conduse de pădurari cu studii de specialitate, numai în cazul **pădurilor proprietate publică** aparținând comunelor, orașelor și municipiilor precum și pădurilor aflate în proprietate privată indiviză aparținând **„foștilor composesori, moșneni și răzeși sau moștenitorii acestora”**

De asemenea, se precizează că pentru realizarea unei administrări din structuri silvice similare cu cele ale statului persoanele fizice, care dețin proprietatea în indiviziune, adică **„foștii composesori, moșneni și răzeși sau moștenitorii acestora”**, se vor constitui, în mod obligatoriu în prealabil, în asociații cu personalitate juridică, potrivit legii.

6) Reiese că nu s-a admis posibilitatea constituirii de ocoale silvice și de către alte persoane fizice sau juridice, proprietare de pădure.

De altfel, în art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, la care ne referim, se menționează, fără echivoc, următoarele: **„administrarea pădurilor proprietate privată aparținând parohiilor, schiturilor, mănăstirilor, unităților de învățământ sau altor persoane juridice se face de către acestea sau angajând personal silvic specializat, în vederea respectării obligațiilor prevăzute la art. 8, alin. 1”**.

7) În concluzie, OUG 100/20004, **distruge un regim juridic de administrare și de pază a pădurilor respective, efect firesc al soluțiilor de fond, de atribuire în proprietate a terenurilor respective către Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, dar nu pune nimic în loc.**

Se poate spune, fără teama de a greși, că pădurile respective sub aspectul administrării și pazei, a regimului silvic de exploatare **sunt în afara legii**. Ele au devenit ale nimănui fiind posibile orice excese, pentru că așa cum s-a subliniat, regimul normelor legate de competența Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva și a personalului din cadrul acesteia a fost abrogat fără să se pună altceva în loc.

Soluția care se impunea era menținerea regimului silvic, prin menținerea regimului de proprietate publică a statului și atribuirea acestor păduri doar în

folosință gratuită către Arhiepiscopie, ceea ce ar fi însemnat că tot sistemul de pază și de protecție prin intermediul Regiei Naționale a Pădurilor și a salariatilor acesteia, ar fi fost pe deplin aplicabil. Din motive care nu au relevanță în prezenta sesizare s-a dorit un regim de proprietate, dar s-a ajuns la soluții legale contrare Constituției.

VI. Cu privire la încălcarea normelor și principiilor Constituției referitoare la raporturile dintre culte și stat.

Potrivit art. 29 alin. 3 din Constituție, cultele religioase sunt libere și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii, iar în art. 73 alin. 3 din Constituție se precizează că prin lege organică se reglementează „regimul general al cultelor”.

Dincolo de necorelarea dintre cele două texte, unul vorbește despre lege, iar în al doilea, introdus prin Legea de revizuire nr. 429/2003, vorbește despre „lege organică”, nefiind un caz izolat, cum s-a remarcat în literatura juridică de specialitate (Prof. univ. dr. Ioan Vida, Antinomii intra-constituționale, Pandectele Române nr. 1/2004, p. 184-189), se impune a reține fondul, filozofia reglementării, indiferent despre care lege este vorba. Nu se poate, constituțional, ca statul să vină prin lege „cu sarcini”, (inclusiv liberalități cu sarcini), cu norme de organizare, totală sau parțială, a unui cult, dincolo de soluțiile din Statutul acestuia.

Statul, prin Parlament, nu poate să adopte decât „Legea privind regimul general al cultelor”. Statul este oprit de textul constituțional la care ne referim (alin. 3 al art. 29), să adopte o lege prin care modifică „rânduielele” din cadrul unui cult, consacrate prin Statutul acestuia.

De altfel, această concluzie rezultă și din alin. 5 al art. 29 din Constituție, care consacră **principiul autonomiei** cultelor religioase față de stat: „**Culte religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia, inclusiv prin înlesnirea asistenței religioase în armată, în spitale, în penitenciare, în azile și în orfeline**”.

Despre ce autonomie a Bisericii Ortodoxe Române față de stat poate fi vorba în condițiile în care, contrar Statutului acesteia și, deci, contrar **alin. 3 al art. 29 din Constituție**, statul împroprietărește, cu zeci de mii de hectare și cu mii și mii de bunuri mobile, o structură, în speță o Arhiepiscopie, din cadrul Bisericii Ortodoxe Române ?

Interpretarea logico-sistematică a **art. 29 din Constituție** ne duce la concluzia după care acțiunile de sprijin ale statului, prevăzute de alin. 5, ce sunt reglementate prin lege, trebuie să fie în concordanță cu prevederile alin. 3 al art. 29, adică cu prevederile Statutului cultului religios în cauză, în speță al Bisericii Ortodoxe Române.

Altfel, s-ar ajunge la situații de neimaginat, de pildă, legea să stabilească niște drepturi, care sunt interzise prin Statutul cultului religios respectiv.

Statutul propriu al fiecărui cult religios, prin textele Constituției la care ne referim, devine un criteriu de constituționalitate pentru orice lege specială, referitoare la un cult religios sau altul. Numai prin legea organică prevăzută de art.

73 alin. 3 lit. (s) , statul poate stabili regulile generale de organizare și funcționare a cultelor religioase, determinându-le să-și adapteze, potrivit art. 29 alin. 3, statutele proprii la exigențele acestui act normativ.

Sub nici un motiv, statul nu poate direct, printr-o lege specială, să stabilească reguli de organizare și funcționare a unui cult religios, completându-i , modificându-i sau, mai grav, abrogându-i Statutul propriu.

Împrejurarea că nu este adoptată, încă, „legea generală”, prevăzută de art. 73 alin. 3 lit. (s) nu îndreptățește statul, prin Parlament, să adopte legi organice speciale „de completare” a rânduielilor interne, unele de milenii, ale unui anume cult religios, cuprinse în Statutul propriu.

Statul poate modifica și completa legea organică prevăzută de art. 73 alin. 3 lit. (s), stabilind obligația și eventual termen, pentru fiecare cult de a-și modifica Statutul propriu în spiritul reglementării. Acesta este comportamentul corect, conform **alin. 3 și 5 ale art. 29 din Constituție**, al statului prin Parlament.

Se înțelege că în ipoteza în care un cult religios sau altul apreciază că prevederi din legea de modificare a Legii privind regimul general al cultelor încalcă principiul autonomiei, prevăzut de alin. 5 al art. 29, aflându-se într-un anumit litigiu, va putea invoca excepția de neconstituționalitate. Cum orice persoană fizică, membru al cultului religios în cauză poate sesiza Avocatul Poporului, spre a înainta o excepție de neconstituționalitate.

Este, aproape de prisos să mai amintim că Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române (publicat în Buletinul Oficial din 23 feb. 1949) nu îngăduie ca Mitropoliile, Arhiepiscopiile sau Episcopiile ca structuri interne „**canonice și administrative**” să dobândească zeci de mii de hectare de păduri în proprietate. Această posibilitate nu este prevăzută nici pentru Biserica Ortodoxă Română, ca atare.

Potrivit art. 20 lit. (s) din Statut, numai Adunarea Națională Bisericească are competența de „**a reglementa și conduce treburile patrimoniale, culturale, funcționale și epitropești ale întregii Biserici**”, iar art. 171 din Statut menționează „**Dobândirea, înstrăinarea, grevarea și administrarea averii bisericești, precum și controlul ierarhic și verificarea gestionară se vor face după normele ce se vor stabili printr-un regulament special, întocmit de Adunarea Națională Bisericească**”.

Noțiunea de avere bisericească este lămurită de art. 168 din Statut în redactarea: „**Totalitatea bunurilor aparținând Patriarhiei, Mitropoliilor, Episcopiilor, Protopopiatelor, Parohiilor și Mănăstirilor constituie averea bisericească**”.

Sub aspectul destinației sale, averea bisericească, potrivit art. 169, cuprinde **bunurile sacre și bunurile comune**, cele sacre sunt destinate „**prin sfințenie sau binecuvântare cultului divin**” și nu pot fi înstrăinate sau urmărite, iar cele comune „**sunt cele afectate întreținerii bisericilor, a slujitorilor ei, operelor culturale și de caritate și îndeplinirii celorlalte scopuri ale Bisericii**”.

Potrivit art. 186 din Statut, așa cum a fost modificat prin Hotărârea Adunării Naționale Bisericești nr. 8576 din 10 iulie 1973, sunt persoane juridice:

Patriarhia, Mitropoliile, Arhiepiscopiile, Episcopiile, Protopropiatele, Parohiile și Mănăstirile.

Art. 171, însă, în redactarea în vigoare la ora actuală (vezi Legiurile Bisericii Ortodoxe Române – Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 2003, pag. 48), menține soluția de principiu inițială citată, în sensul reglementării regimului juridic, al dobândirii și înstrăinării averii bisericești, printr-un Regulament special, întocmit de Adunarea Națională Bisericească.

Acest Regulament, denumit „**Regulamentul pentru administrarea averilor bisericești**”, a fost adoptat de Adunarea Națională Bisericească, la data de 26 feb. 1950 și aprobat de Ministerul Cultelor din epocă, prin Decizia nr. 32.234 din 20 sept. 1950.

De vreme ce în **art. 29 alin. 3 din Constituție**, se face trimitere implicit la Statutul propriu al Bisericii Ortodoxe Române (Statut aprobat și modificat prin Hotărârea Adunării Naționale Bisericești, fără nici o intervenție a statului și inițial, în 1949, doar publicat în Monitorul Oficial), iar acest Statut în ceea ce privește dobândirea bunurilor care intră în sfera averilor bisericești, de către Patriarhie și structurile componente locale, cu personalitate juridică, trimite, mai departe, la un Regulament, care ne apare ca o prelungire a Statutului propriu, în raport cu statul, iar statul prin Parlament, a adoptat o lege cu nesocotirea acestor reglementări interne, înseamnă că statul a acționat în mod abuziv, contrar Constituției, legea în cauză fiind neconstituțională.

VII. Încălcarea art. 1 și 2 din Constituție prin legea atacată.

Pe de altă parte, legea apare ca fiind neconstituțională și din perspectiva trăsăturilor statului, așa cum sunt reglementate de art. 1 din Constituție, prin raportarea la cultele religioase.

Concepția promovată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2004 și de Legea de aprobare a acesteia, este contrară nu numai principiului autonomiei cultelor religioase față de stat, dar și principiului suveranității statului, a supremației puterii statului față de altă putere.

Este marcată istoria omenirii de războaie sângeroase pentru supremație, între stat și biserici, filozofia modernă a statelor laice, a condus la reglarea raporturilor, inclusiv sub aspectul dreptului de proprietate, între stat și cultele religioase, reglare care s-a făcut și în statul român, în epoca modernă, sub Domnitorul Alecsandru Ioan Cuza, prin cunoscuta Lege pentru secularizarea averilor Monastiresci nr. 1251 din 15 dec. 1863, publicată în Monitorul Oficial nr. 251 din 17 dec. 1863 (Anexa VII).

Dacă se admite ca fiind normală practica de atribuire în proprietate unei singure Arhiepiscopii, a 90.000 ha. de pădure, înseamnă că se creează un precedent, fiind îndreptățite să solicite împrăștierea și restul de 26 de Episcopii sau Arhiepiscopii, din cele 27 câte există la ora actuală, în „**orânduirea canonică și administrativă**” a Bisericii Ortodoxe Române.

Dacă s-a creat precedentul pentru Arhiepiscopii și pentru Episcopii, de ce nu ar fi îndreptățită și Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române să solicite împrumutarea cu alte zeci de mii de hectare ?

Apoi, de vreme ce cultele religioase, potrivit **art. 29 din Constituție**, sunt libere, iar libertatea conștiinței este garantată „în spirit de toleranță și respect reciproc”, odată creat precedentul pentru Biserica Ortodoxă Română, se înțelege că, textul constituțional va îndreptăți și celelalte culte religioase să solicite, statului român, adoptarea unei legi de împrumutarea cu zeci de mii de hectare.

O asemenea filozofie, care stă la baza legii ce face obiectul prezentei sesizări, conduce, practic, la transferarea suveranității statului, a suveranității naționale a poporului român, într-o formă fără fond, ceea ce față de principiile Constituției, consacrate de art. 1 și 2, este de neacceptat.

Se știe, statul cuprinde cele trei elemente – teritoriu, populație și suveranitate. Cum s-ar mai putea vorbi despre existența suveranității statului, în condițiile în care majoritatea covârșitoare a domeniilor publice, a pădurilor, care trebuie păstrate și transmise generațiilor viitoare, intră în proprietatea cultelor religioase ?

Este aici, nu numai o întrebare care trebuie pusă celor care au votat legea, ci o temă de reflecție a generației actuale pentru soarta generațiilor viitoare.

ÎN CONCLUZIE

față de cele de mai sus, rugăm admiterea prezentei sesizări și, în consecință, declararea Ordonanței de urgență a Guvernului privind trecerea unor terenuri forestiere din proprietatea publică a statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților nr. 100/2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 1073 din 18 nov. 2004, precum și a Legii de aprobare a acesteia, ca fiind neconstituționale.

LISTA SENATORILOR

CARE SESIZEAZĂ CURTEA CONSTITUȚIONALĂ CU PRIVIRE LA NECONSTITUȚIONALITATEA
LEGI PENTRU APROBAREA ORDONANȚEI DE URGENȚĂ A GUVERNULUI NR. 100/2004
PRIVIND TRECEREA UNOR TERENURI FORESTIERE DIN PROPRIETATEA
PUBLICĂ A STATULUI ȘI DIN ADMINISTRAREA REGIEI NAȚIONALE
A PĂDURILOR - ROMSILVA, ÎN PROPRIETATEA ARHIEPISCOPIEI
SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

NR. CRT	NUMELE SI PRENUMELE	GRUPUL PARLAMENTAR	SEMNATURA
1	ANTONIE IORGovan	P.S.D	
2	MICHA UNGHEANU	P.R.M.	
3	SERBAN NICOLAE	P.S.D.	
4	Cretu Ovidiu	PSD	
5	VIOREL GERAN	P.S.D	
6	NECULAI APOSTOL	P.S.D.	
7	BOINA SILISTRU	P.S.D.	
8	ȘIMONĂȘCU TURCEL	PSD	
9	GEORGESCU CRISTIAN	PSD	
10	STER SEVER	PSD	
11	Ungheanu Hristi	PSD	
12	Angel Ilvâr	P.S.D	
13	TOMTA IOM	PSD	
14	MĂRBARE RADU-CĂTĂLIN	P.S.D.	
15	Arcaș VIOREL	PSD	
16	JAN MIRCEA POPEȘCU	PSD	
17	DORU IOAN TARAȘLA	PSD	
18	LIVIU DORU PSIKIDER	PSD	
19	FRĂCULETU TURCEL	PSD	
20	VEINĂȘ VERGINIA	PPRM	
21	IOZGA NICOLAE	PPRM	
22	FUNAR GHEORGHE	PPRM	
23	LIJNEȘCU VALENTIN	PPRM	
24	EUGEN MIHĂEȘCU	PPRM	
25	STAN PETRU	PPRM	
26	LOGHIN IRINA	PPRM	



R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-21) 313-2531 Fax: (+40-21) 312-5480

Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr. 319A/2005

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ
Nr. 2437 / 13 -04- 2005

Domnului NICOLAE VĂCĂROIU
PREȘEDINTELE SENATULUI

Ca urmare a **completării sesizării** formulate de 26 senatori, prin care se solicită să se constate neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr.100/2004 privind trecerea unor terenuri forestiere din proprietatea publică a statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor – Romsilva, în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.319A/2005, vă adresăm rugămintea ca la formularea punctului dumneavoastră de vedere, solicitat prin adresa nr.2345 din 7 aprilie 2005, să țineți seama și de completările sesizării, pe care vi le trimitem, alăturat, în copie.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PREȘEDINTE

Ioan Vido
Prof. univ. dr. IOAN VIDU



CĂTRE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În atenția

Domnului Președinte **Prof.univ.dr. IOAN VIDA**

Subsemnații senatori din tabelul alăturat, cuprinzând semnăturile noastre olografe, în original, în baza art. 146 lit. a din Constituție, formulăm prezenta

SESIZARE – COMPLETARE

de neconstituționalitate a legii de aprobare de Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 100/2004, privind trecerea unor terenuri din proprietatea publică a statului și din administrarea Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva în proprietatea Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților.

Menționăm că, sub aspectul conținutului, prezenta sesizare reprezintă o completare a sesizării anterioare a unui număr de 26 de senatori, înaintată Curții Constituționale prin adresa Secretarului General al Senatului, din data de 7 aprilie 2005.

1. **În primul rând**, la argumentele prevăzute la pct. III din Sesizarea grupului de 26 de senatori, mai venim cu precizarea că textul alin. 3 al art. 136 din Constituție, în final, face mențiunea că în sfera proprietății publice intră „și alte bunuri stabilite de legea organică”, fiind vorba, în concret, de Legea nr. 213/1998, publicată în Monitorul Oficial nr. 448 din 24 noiembrie 1998.

Este de observat că legiuitorul constituent, în 2003, a schimbat formularea textului de trimitere, ceea ce nu poate rămâne fără consecințe în

cea ce privește constituționalitatea legiilor și ordonanțelor de urgență care vizează proprietatea publică.

**Art.135 alin.4 din Constituție,
în versiunea din 1991**

“Bogățiile de orice natură ale subsolului,căile de comunicație, spațiul aerian,apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele,marea teritorială,resourcele naturale ale zonei economice și ale platoului continental,**precum și alte bunuri stabilite de lege, fac** obiectul exclusiv al proprietății publice”

**Art.136 alin.3 din Constituție,
revizuită, în 2003**

“ Bogățiile de interes public ale subsolului ,spațiul aerian,apele cu potențial energetic valorificabil, de interes național,plajele,marea teritorială,resourcele naturale ale zonei economice și ale platoului continental,**precum și alte bunuri stabilite de legea organică, fac** obiectul exclusiv al proprietății publice”

Așa cum s-a remarcat în Sesizarea grupului de 26 de senatori la pct.II, expresiile “ **stabilite de lege**” și “**stabilite de legea organică**” nu sunt echivalente, **prima** evocă orice lege ,ordinară sau organică, generală sau specială, referitoare exclusiv la problemele proprietății publice sau numai tangențial la aceste probleme,implicit ordonanță obișnuită sau ordonanță de urgență, iar **a doua** evocă **o lege anume** , la fel ca în cazul cetățeniei (art.5 alin.1 din Constiruție).

După revizuirea Constutuției , în 2003, logic, în materia proprietății publice, stric constituțional, nu se poate reglementa prin legi organice sau ordonanțe de urgențe care au alt obiect decât stabilirea de bunuri care “ **fac obiectul exclusiv al proprietății publice**”

La data revizuirii Constituției, în 2003, exista o asemenea lege, Legea nr. 213/1998,care în Anexă, la poziția 4, include pădurile , iar la poziția 14 rețelele de transport al energiei electrice,textul la poziția 4 având următoarea redactare : “ **pădurile și terenurile destinate împăduriri ,cele care servesc nevoilor de cultură , de producție ori de administrație silvică, iazurile , albiile pâraielor ,precum și terenurile neproductive incluse în amenajamentele silvice , care fac parte din fondul forestier național și nu sunt proprietate privată.**”

Constituția trimitând la “legea organică “ în materie ,în speță legea nr. 213/1998 “ face corp comun “ cu aceasta , ceea ce precizează legea proprietății publice reprezintă “ obiectul exclusiv al proprietății publice”,iar

anexa la Legea nr.213/1998 arată că bunurile enumerate sunt exemplificative.

Din cele de mai sus , rezultă concluzia după care prin legi organice speciale se pot adăuga la sfera bunurilor proprietate publică reglementată de Legea nr. 213/1998 ,dar ,sub nici o formă ,nu se pot scoate din această sferă .

Prin urmare ,se observă că **nu suntem** în prezența unei ordonanțe de urgență de modificare a Legii nr.213/1998, iar Constituția nu admite modificare implicită, pe de o parte,iar, pe de altă parte, nu suntem în prezența unei legi organice **care întregește** sfera bunurilor proprietății publice, dinpotrivă **o diminuează**. Sub ambele aspecte , normativitatea juridică formată din O.U.G. nr.100/2004 și, respectiv, din Legea de aprobare a acesteia sunt neconstituționale.

Neconstituționalitatea O.U.G. 100/2004 apare, odată în plus , și prin rapoartarea la alin.6 al art.115, care se aplică prin analogie (simetrie). Dacă ordonanțele de urgență “ **nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietatea publică** “ logic, trebuie admis că și invers , ele nu pot viza nici “ **măsuri de trecere silită a unor bunuri din proprietate publică în proprietate privată** “

2. **În al doilea rând** ,O.U.G. nr. 100/2004 apare ca fiind necostituțională și prin raportare la alin.4 al art.115 din Constituție : “Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai **în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată**, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.”

Textul a fost rezultatul unor îndelungate dezbateri în procedura de revizuire a Constituției tocmai pentru a suplini lacunele textului similar din Constituția din 1991, considerat “ vinovat” pentru avalanșa de ordonanțe de urgență adoptate până la revizuirea Constituției în 2003 . Era vorba de alin.4 al art.114 în versiunea din 1991 a Constituției : “ **În cazuri excepționale**, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune , el se convoacă în mod obligatoriu”.

Este clar, intenția legiutorului constituant , în 2003, a fost în sensul restrângerii posibilității Guvernului de a emite ordonanțe de urgență , sens pentru care s-a preferat sintagma “ **în situații extraordinare**” în locul sintagmei “ **în cazuri excepționale** “ și , în plus , s-a introdus precizarea că trebuie să fie vorba despre situații care ,prin caracterul lor de “ maximă urgență”, nu suferă amânare , nefiind de conceput nici adoptarea unei legi în procedura angajarii răspunderii guvernului (art.114) , nici în procedură de urgență ,prevăzută de art.76 alin.3 și , cu atât mai puțin ,în procedura obișnuită de reglementare.

Intenția legiuitorului constituant de a reduce posibilitatea adoptării ordonanțelor de urgență rezultă și din reglementarea, în 2003, a unor limite, la alin.6 al art.115 (A se vedea pentru explicații Mihai Constantinescu și colectiv, Constituția României revizuită ; comentarii și explicații, Editura All Beck, București 2004 pag.226 și urm.).

Plenul Curții Constituționale printr-o decizie încă din 1995 (Decizia nr.65 din 20 iunie 1995) a arătat că motivarea de “ cazuri excepționale” rămânea să fie interpretată sistematic, atât în logica delegării legislative, consacrată de Constituție, cât și a edificiului constituțional în ansamblul său. Prin cazuri excepționale, se arată în această Decizie, trebuie înțelese acele situații care nu se pot încadra în cele avute în vedere expres de lege; interesul public legat de caracterul anormal și excesiv al cazurilor excepționale justifică intervenția Guvernului pe calea ordonanței de urgență; o astfel de măsură se poate fundamenta numai pe necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții inedite, în vederea evitării unor grave atingeri aduse **interesei publice**.

Aceste clarificări ale Curții Constituționale au fost reluate și în Decizia nr. 34/1998, iar prin Decizia nr. 83/1998, Curtea Constituțională, a adăugat, referindu-se la cazul excepțional, că acesta are un **caracter obiectiv**, în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului, care în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență.

Prin urmare, practica Curții Constituționale, în baza vechiului text al Constituției, a stabilit, în esență, următoarele reguli referitoare la ordonanțele de urgență :

- evaluarea cazurilor excepționale aparține Guvernului, care nu poate abuza această prerogativă constituțională, la baza trebuie să existe un interes public, care nu suferă amânare ;
- ordonanța de urgență nu poate izvorâ din culpa Guvernului și ca atare întârzierile Guvernului în relația cu Parlamentul, pe linia prezentării unor proiecte de lege, nu pot constitui motive pentru delegare legislativă;
- aprecierea oportunității ordonanței de urgență a Guvernului ține de necesitățile concrete în care Guvernul acționează, dar nu de arbitrar, de natură, a rupe echilibrul între puterile statului, conferindu-se Guvernului o supremație asupra Parlamentului, prin minimalizarea rolului Parlamentului în procesul legislativ, în condițiile în care art.61 alin.1 din Constituție califică Parlamentul ca “ **unică autoritate legislativă a țării**”

Aceste concluzii se impun cu atât mai mult față de noile texte ale Constituției , introduse prin Legea de revizuire în 2003.

Examinând conținutul O.U.G. nr.100/2004 este lesne de observat că **nu suntem în prezența exigențelor constituționale** .

Mai mult, ordonanța de urgență , emisă sub presiunile părții interesate, în plină campanie electorală ,a ocolit, fără nici o justificare, celelalte proceduri constituționale puse la dispoziția Guvernului , precum : adoptarea legii cu procedura de urgență; angajarea răspunderii Guvernului; solicitarea abilitării Guvernului.

Din expunerea de motive a legii de aprobare a ordonanței de urgență nu rezultă nici măcar utilitatea și moralitatea măsurii de împrumut a unei structuri a Biserici Ortodoxe Române pentru că nu este vorba de realizarea unor măsuri reparatorii de restituire a unei părți din proprietățile confiscate de regimul comunist. Niciodată în perioada modernă Biserica nu a fost proprietară pe acest fond forestier, proprietatea a aparținut unei persoane juridice de drept public denumită “ Fond”, care a fost special constituită prin lege.

În orice caz ,expunerea de motive nu justifică existența “ **situației extraordinare** “ , situație care nu s-ar fi justificat nici dacă am fi fost în prezența unei reglementări reparatorii , iar motivarea din cuprinsul ordonanței de urgență, care trimite la bunurile culturale din Nordul Moldovei, nu are nici o legătură cu “ Codrii Cosminului “ din perioada marelui Voievod, vizati prin ordonanță.

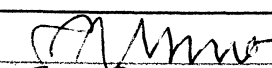

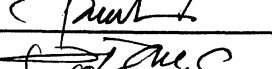
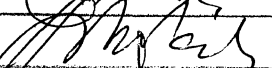
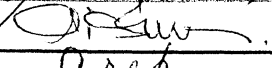


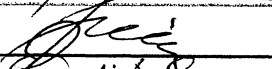
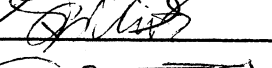
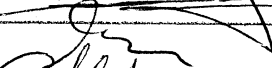
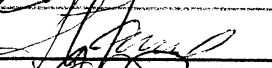
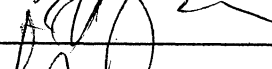

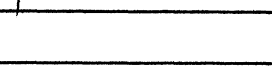
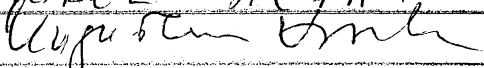


Este în afară de orice îndoială că Ordonanța de Urgență nr. 100/2004 nu are un temei obiectiv , nu urmărește protejarea unui interes public, care nu suferă amânare ,este ,dimpotrivă,un act pur subiectiv, **pro causa**.

În concluzie

solicităm declararea neconstituționalității O.U.G. nr.100/2004 și a Legii de aprobare a acesteia.

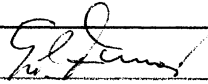


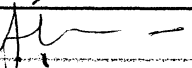
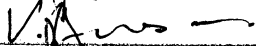

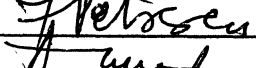
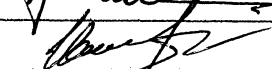

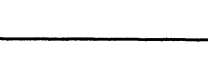
LISTA SENATORILOR

CARE SUSȚIN SUPLIMENTUL LA SESIZAREA CURȚII CONSTITUȚIONALĂ CU PRIVIRE LA
NECONSTITUȚIONALITATEA LEGII PENTRU APROBAREA ORDONANȚEI DE URGENȚĂ A
GUVERNULUI NR. 100/2004 PRIVIND TRECEREA UNOR TERENURI FORESTIERE
DIN PROPRIETATEA PUBLICĂ A STATULUI ȘI DIN ADMINISTRAREA REGIEI NAȚIONALE
A PĂDURILOR - ROMSILVA, ÎN PROPRIETATEA ARHIEPISCOPIEI
SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

NR. CRT	NUMELE SI PRENUMELE	GRUPUL PARLAMENTAR	SEMNATURA
1	ANTONIE IORGovan	PSD	
2	NICOLAE IORGA	PPRM	
3	Serbau NICOLAE	PSD	
4	TOMA IOAN	PSD	
5	TARACIA I-DORU-IOAN	PSD	
6	TILVĂR ANGEL	PSD	
7	Crețu DVIDIU	PSD	
8	APOSTOL NECULAI	PSD	
9	CHELARU IOAN	PSD	
10	SITIONETA BURZ GABRIEL	PSD	
11	SILISTRU BOINA	PSA	
12	GEORGESCU CRISTIAN	PSD	
13	MARBARE RADU - CĂTĂLIN	PSD	
14	VIOREL ȘTEFAN	PSD	
15		PSD	
16	ȘTER SEVER	PSD	
17			
18			
19			
20			
21			
22			
23			
24			
25			
26			
27			

LISTA SENATORILOR

CARE SUSTIN SUPLIMENTUL LA SESIZAREA CURȚII CONSTITUȚIONALĂ CU PRIVIRE LA NECONSTITUȚIONALITATEA LEGII PENTRU APROBAREA ORDONANȚEI DE URGENȚĂ A GUVERNULUI NR. 100/2004 PRIVIND TRECEREA UNOR TERENURI FORESTIERE DIN PROPRIETATEA PUBLICĂ A STATULUI ȘI DIN ADMINISTRAREA REGIEI NAȚIONALE A PĂDURILOR - ROMSILVA, ÎN PROPRIETATEA ARHIEPISCOPIEI SUCEVEI ȘI RĂDĂUȚILOR

NR. CRT	NUMELE SI PRENUMELE	GRUPUL PARLAMENTAR	SEMNATURA
1	FUNAR GHEORGHE	P.P.R.M.	
2	VEDINAG VERGINIA	P.P.R.M.	
3	STAN PETRU	P.P.R.M.	
4	LIVIU DORU BINDEA	P.P.R.M.	
5	VALENTIN DINESCU	P.P.R.M.	
6	MIHAI UNGHERU	P.P.R.M.	
7	ILIE PETRESCU	P.P.R.M.	
8	ARDELEAN AUREL	P.P.R.M.	
9	ILASCU ILIE	P.P.R.M.	
10	LOGHIN IRINA	P.P.R.M.	
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			
20			
21			
22			
23			
24			
25			
26			
27			